

Thư Thầy trò (40)

- Thư Thầy trò (40)
- *Tác giả:* Viên Minh - Linh Huệ

Ngày 03 – 08 - 2012

Kính thưa Thầy!

Con có một việc nan giải mà con suy nghĩ mãi vẫn không có lối thoát. Con kính xin Thầy giúp con.

Con đã ly hôn nhưng chồng cũ của con luôn quấy rầy, luôn gây áp lực cho con. Con giải thích thế nào cũng không chịu nghe, thường nói xấu con trước con cái để con cái suy nghĩ và buồn bã. Con sợ sẽ ảnh hưởng đến tâm lý con cái của con. Con luôn phải nhịn và không dám phản ứng gì.

Khi con có người yêu khác thì chồng cũ lại quấy phá, phá đến Ba Mẹ con cũng không được yên. Rồi Ba Mẹ con lại lo sợ và cấm đoán con. Con thì đã yêu và cảm giác không thể sống thiếu người con yêu được. Con không hiểu vì sao cuộc đời lại có những con người ích kỷ đến như vậy. Con không biết phải làm sao để hóa giải. Kính nhờ Thầy giúp con.

Con xin cảm ơn Thầy nhiều lắm.

Con Linh Huệ

Linh Huệ con,

Thầy không phải là chuyên gia tư vấn cho hạnh phúc gia đình, nên thầy cũng đành bó tay thôi! Cho dù là một chuyên gia tư vấn về những vấn đề gia đình thì ông ta cũng cần phải nghe thêm ít nhất là ý kiến của Ba Mẹ con, người chồng cũ và các con của con... cần biết rõ quá trình ứng xử của con trong đời sống như thế nào, thì may ra còn tìm được một vài manh mối.

Với tư cách một người chia sẻ đạo lý, thầy chỉ biết nói rằng con đang mâu thuẫn với chính mình. Con muốn tìm một lối thoát nhưng bản thân con lại đang tự mình ràng buộc lấy mình! Con trách cứ những người xung quanh nhưng lại không tự thấy nguyên nhân chủ yếu của những vấn đề là ở nơi chính mình:

“Đã mang chữ nghiệp vào thân,

Cũng đừng trách lẫn trời gần trời xa...”

Mọi thứ đều do con chọn lựa kia mà! Con yêu và đã lấy người chồng ấy, đã cùng nhau có con cái và ít nhất cũng đã một thời cảm thấy niềm hạnh phúc mà con đã từng có *“cảm giác không thể sống thiếu người con yêu được”* kia mà... Thế rồi con bất mãn và tự chọn giải pháp ly hôn, bây giờ con lại tự chọn cho mình một người yêu mới, và cũng đang lặp lại *“cảm giác không thể sống thiếu người con yêu được”*... còn tương lai thì *“biết ra sao ngày sau... que sera sera”*?

Có khi nào con chột nhìn lại để thấy rằng khi con chọn lấy cái mình yêu thích thì cũng đồng thời nhận luôn cái mình không thích, và ngược lại, khi con loại đi cái mình ghét bỏ thì cũng đồng thời đánh mất luôn cái mình đang thiếu thốn hay không? Có khi nào con thấy sự lặp đi lặp lại một cách quán tính trong vòng lẩn quẩn muôn đời đó chính là cái mà Phật giáo gọi là luân hồi sinh tử hay không?

Một hôm có người đến cầu xin vị thiền sư: *“Xin Ngài mở trói buộc cho con”*. Thiền sư hỏi lại: *“Vậy ai trói buộc con?”*. Lời thoát đơn giản chỉ là mở ra những ràng buộc mà chính con đã tự trói vào, hay ít nhất cũng đừng tự trói vào thêm nữa. Nhưng hầu hết những trói buộc chính yếu chỉ là ảo tưởng dựng lên trong lòng con chứ không phải là những ràng buộc hiện thực bên ngoài. Muốn bên ngoài yên thì con phải yên đi những ảo tưởng trong lòng con trước đã. Nghĩa là không có lối thoát nào bên ngoài mà chỉ có lối thoát cho thái độ trong chính con mà thôi. Còn nếu như con chưa tự mình thấy ra lối thoát thì hãy cứ để yên mọi chuyện như nó là để trải nghiệm và chiêm nghiệm bài học khổ đau, may ra con có thể phát hiện đâu là đúng, đâu là sai để tự mình điều chỉnh nhận thức và hành vi của mình mới được.

Ý nghĩa chân thực của cuộc sống không phải là ước vọng hướng đến mục đích hạnh phúc ở tương lai mà con đang nỗ lực đạt tới, cũng không phải là vì quá bất mãn hay chán chường những nỗi đau thương sầu muộn mà con toan tìm lối thoát thân. Cuộc sống đầy những nỗi khổ đau bất hạnh nhưng không phải để con ước mơ đi tìm hạnh phúc trong mộng ảo, mà chính phiền muộn khổ đau ấy là những bài học tuyệt vời để con giác ngộ ra rằng hạnh phúc muôn đời đã sẵn có trong con. Bao lâu con còn lằng xằng tìm kiếm hạnh phúc trong những mối quan hệ bên ngoài thì con vẫn còn đối đầu với những nỗi khổ đau phiền lụy. Lối thoát duy nhất ra khỏi khổ đau là thấy ra nguyên nhân đau khổ, chứ không phải tìm kiếm hạnh phúc để rồi chỉ bắt gặp biết bao đau đớn phiền lụy.

Chúc con thấy ra ý nghĩa đích thực của cuộc sống để biết rằng nỗi đau chính là sự màu nhiệm tuyệt vời.

Thầy Viên Minh